

PEST. II. félev.

45. szám.

November 9. 1865.

Megjelenik e lap minden héten egyszer, esütörtökön. Előfizetési ár: helyben félévre 1 forint 31 kr., egész évre 2 forint 62 kr.; vidékre félévre 1 frt 66 kr., egész évre 3 frt 32 kr. A pályázatok beiktatásáért tíz sorig minden egyszeri fölvetéért 1 frt, tíz soron fölül, egyszeri közlésért 2 frt, ha többször közöltetik, 1 forint 50 krajczár számítatik.

II. Lajos király testének föltalálása a Csele-patakban.

Sokszor volt szegény hazánk mostoha körülmények között, sokszor ütött rajta belviszály és küellenesség oly réceket, hogy csak évek hossza során át lehetett azokat ismét betölteni. Pusztította török, tatár, kín, nem volt az a kóbor esorda, mely föl nem kereste, meg nem látogatta volna csapásaival; sőt önfiai mély sebeket vágtak anyakeblén. De soha oly zavar, oly veszedelem nem szállta meg szent István országát, mint a szerencsétlen II. Lajos alatt. Isten haragja nehezedett ránk; mert nincs bűn, melyet a következés iszonyubban megboszulna egyesekben úgy mint egész népekben a kevélység, átkos

visszavonás és gyászos irigység vétkeinél. Pedig a magyar sohasem volt talán annyira ilyen, mint ép ez időtájtban.

A török, ki már régóta mint valami jégterhes felhő fenyegette Magyarországot, 1526-ban pusztítva, rabolva rontott be hozzánk; de föl sem vették, míg Mo-

hács szörnyű veszedelme megtanított bennünket félni Isten igazságos haragjától. Nagy volt a csapás; mert 20,000 magyar feküdt halva a csatasíkon; szent János fővétele napján porba hullt a magyar feje is koronástól. A kit az ellenség öldöklő vasa vagy rabláncza megki-

mélt, futott az, köztök a király is a borús ég és jeges zápor oltalma alatt. Czetricz Ulrik, legkedvesebb kamarása, és Aczél István voltak kíséretében. De Isten esordultig töltötte a poharat — a király odaveszett — disztelenül, mint népe: nem a hős márványoszlopa emelkedett sirjaföle, nem vérével áztatott hantok takarták tetemeit: rút

moesár fogadta mélyébe. Mohács fölött egy mérföldnyire fekszik Csele falucska, s a róla nevezett patak, a Dunának keskeny ága, oly jelentéktelen, hogy átléphető; de a folyton ömlő zápor megdagasztá, s midőn a menekvő király át akart rajta ugratni, fáradt lova nem

birt a tulsó parton megkapaszkodni, elsiklott s maga alá szoritá buktában a fegyveres királyt az iszapba. — Hasztalan volt Aezél igyekezete, hogy megmentse szeretett urát, ő is ott veszett. Dieső volt halála, mert hűségének legnagyobb áldozatát róttá le, mert magyar volt mindvégig, ki királyát a halálban sem hagyta elhívtelenül.

A szörnyű veszedelem után Székesfehérváron gyűltek össze az árva hon nagyai. Szomorú napok voltak ezek, midőn a nemzet megtört életerejé romjain, szétzúzott koronáján s elmúlt diesősége foszlány képén kesergett, mint az árvák, midőn szüleik sírján könyezve kérdik egymástól: ki viseli már most gondjokat! De a jó Isten szeme mindenkinek világít, s talán csak a magyar előtt lett volna beborulva? Oh nem! kegyes és irgalmas volt akkor is, midőn három hosszú századon át vert bennünket; míg más népeket rövid élethalálharez kitörölt az élő sorából, a mi véreink ily küzdelmes tusa után is főálltak, mint Ezechiél csonthalmái; beléjük szállt az élet lelke, s karjok ismét századokon át daczolt világhódítók erejével. ... A teendők legsürgősbje volt királyt választani; de Zápolya, kit a nemzet bizalma e méltóságra kívánt emelni, nem akart addig koronát, míg Lajos testét illetőleg bizonyosságot nem szerezhetett. E célra kiküldettek: Czibak Imre és Szercesen János, kik mellé a megszabadult Czetricz kalauznak szegődött. — Sokkal nagyobb volt ura iránti kegyelele, hogysem eltörölhetlen benyomás nélkül maradhatott volna lelkében a végzetes hely, mely tőle megfosztá. Anyyira élénken véste emlékébe a gyászos helyet, hogy már messziről mutatott ujjával a táj felé, hol királyá sírját lelé. Oda érve ember és lovak hulláira akadtak, de a királynak csak fegyverzetét találhaták fel. Tovább haladva, hosszas keresés után egy

új sírt találtak, hihetőleg egyikét azoknak, melyeket Kanizsai Dóra keresztényi buzgalma és honleányi kegyelele ásatott szerencsétlen honfiai számára. A hű szolgáló, mintha egyszerre égi sugallat szállotta volna meg, körmeivel kezdé azt felhányni, a többiek segítségére sietnek — s egy lábra bukkantak, melyet megmosva Czitricz a rajta levő jelről a királynak ismert meg, s földre borulva zokogás és panaszos jajok közt kezdte csókolgatni. A drága tetemek kiemeltetvén, miután a sár- és iszaptól megtisztítottak, minden kétség eloszlott azonosságuk felől. Vas helye nem ékíté a halottat, mely egész épségben volt még, a romlásnak legkisebb jele nélkül. — A földalálók azt a velők hozott koporsóba zárva Székesfehérvárra szállították.

November 9-kén lön a megholtak megadva az őt megillető királyian fényes végtisztelet. Fölhozatván ideiglenes nyughelyéről, az udvari káplánok által illatos és drága kenőcsökkel bebalzsamoztatott. Az engesztelőáldozat a Boldogasszony templomában lön bemutatva az elhunyt lelkéért, mialatt a roppant templom gyászoló nagyokkal és siránkozó néppel telt meg; nagy volt a vesztesség, nagyak kellett lenni a szívnek is, melynek imája képes legyen irgalmasságot nyerni a Magasságbelitől. A holttetem pompás ravatalon feküdt, fején aranykoronával, melyet Zápolya e célra készíttetett. — A kesergők között hiányzott a királyné búsalakja, ki július 22-kén a Csepel-szigeten bucsuzott el utoljára férjétől, s a temetésre tartván az ellenpártiak részéről kelthető kellemetlenségektől, megjelenni nem bátorzkodott. — Az áldozat végeztével a királyi holttestet márványkoporsóba zárva sírba tették, hol Imre herezeg és atyja II. Ulászló között aluszsa álmát a földtámadásig.

A torony-kereszt.

Ködszárnyakon leszállt az alkony,
A nap bucsúsugárt lövell;
A völgyben a kunyhók aggódva
Huzódnak egymáshoz közel.

Az alkonyi sugártól lángol
A bérezkapolnai kereszt;
S néhány sugárt bibortüzből
Az árva völgybe leereszt.

Mikéntha nap leáldozáskor
E földi éj zarándokát
Azon hazával összefűzni
Vágynék, mely éjt sohase lát.

Mikéntha mondaná: arra építs,
Ki égből nyujt segédkezet, —
És fényt hint élted alkonyúltán
Az útra, mely hozzá vezet!

Eródi.

Parton állók...

Parton állók, bús temető partján
Szemeimet az égen jártatván,
Csillag ég ott, lelkem vágy hevíté,
Boldog oh az, a ki tud remélni.

Hűsz esztendő s két tavasz virága
Tűne már el élted sírlakába.
S mi az élet? hajh minek is kérdem,
Beszéli azt sűrűn onló könyvem.

Szenvedések hajjain eveztem —
Csoda e, hogy elhagyott reményem? —
De itt a part, üdvösségem halma;
Szállj keblembé égi hit sugára!

Mi hant ez itt, s kinek örzi hamvát?
Boldogságom ah! hogy itt lelek rád?
Anyám, anyám! kelj fel álmaidból,
S bús fiadnak beszélj szent honodról!

Csillag eltűnt s a nap jött helyébe,
Uj fény az éjt meg hogy eltemesse;
Ez az élet — édes anyám — lelkem,
Oh könnyölgök, vigasztalj meg engem.

Néma sírod, előtte keresztfa,
Én örzöm azt reája borulva. —

Ide jertek, hadd tanítsalak meg,
Hol enyhülnek a tépő gyötrelmek!

Parton vagyok, üdvösségem partján,
Lelkem a hit s remény átkarolván;
Oh mi kedves, isteni érzelmek,
Tartsd meg oh Ég! azokat szívemnek!

Arva Imre.

A divatos leánykérők.

I.

Pár év előtt a szegedi tanyákon közbeszéd tárgya volt azon eredeti szerkezetű gőzmalmoeska, melyet egy találékony eszű faragó-molnár szélmalomból alakított át. A közel vidéken alig volt olyan gazda, ki legalább egy véka búzát ne vitt volna ezen új malomba örletni, hogy ezalatt körülnézesse a többi szél- és száraz-malmokat végromlással fenyegető találmányt. A kíváncsi látogatók közt volt Csön des Berta szélmalmos gazda is a szomszéd K... helységéből, ki különösen békeszerető természetéről vala a környéken ismeretes. Őszbe csavarodott hajfürtei eléggé tanusíták, hogy őt nem pusztán valami újítási vágy nógatta ezen újszerkezetű malom megpillantására; hanem mivel a malom tulajdonosa komája volt neki, s ha valami fontos dolgában valakivel tanakodni kívánt, csak komájához rándult ki a tanyára. Saját szélmalomára nézve az ő fejében is forgott már rég idő óta egy terv; ennek kivitelét azonban részint szigorú takarékosága, részint a változtatásoktól mindegyre irtózóbbá váló s nyugalomszerető természete egyaránt megakadályozák.

Azonban jóhírű malma napról napra több örletivel kapott, s hogy az egypár kövön történt lassu örletés miatt el ne idegenítse malmától a környékbeli lakosokat, végre elhatározta magát terve kivitelére, mely egy másik pár örlelő beállításából állott. Hogy azonban e változtatás se költségbe se békés napjai megzavarásába ne kerüljön, egy sajtáságos közvetítő módot gondolt ki. Özvegy ember levén, háztartását egyetlen leánya, Őrszike kormányzá, ki már azon korban volt, midőn a szülőknek a férjválasztási gond is vállaikra kezd nehezedni. Csön des Berta gazdának is nem egyszer jutott már eszébe ezen tárgy álmatlan éjjeli óráiban; hanem választandó vejében most már nem pusztán férjet akart látni, hanem oly tehetős fiatal embert is, ki malmában az említett változtatást saját költségén vigye véghez. Ily fontos dolog volt tehát az, mely végből most komájához rándult tanakodni.

A gőzmalom tulajdonosa végig hallgatván Berta komájának tervét, megígérte, hogy gondoskodni fog keresztleánya részére oly férjről, ki képes leend az említett malomváltoztatási terv kivitelére is; de már több hó folyt le anélkül, hogy ígérete beváltására komolyan gondolt volna.

Ezen idő alatt Berta gazda, mindegyre alkalmatlanabbá válván a munkára, egy ügyes molnárlegényt állított be malmába. Fűrés István, így hívták a molnárlegényt, több ideig majd a tiszai malmokban, majd a szegedi nagy gőzmalomban szolgálván, Berta gazdának

gondjai legnagyobb részét leemelte vállairól; mert a malom nemcsak többet képes volt vezetése alatt örletni, hanem egyéb apró igazítások által szebben is dolgozott, mi gazdájában csak inkább fokozta a vágyat egy ügyes vő előkerítésére. De Istvánnak minden szorgalma mellett arra is jutott ideje, hogy Őrszikevel az illendőség határai között megismerkedjék, ki előtt ügyessége épen oly hamar feltűnővé lön, mint gazdája előtt.

Egy délután, midőn Berta gazda épen a városban járt holmi teendői végzése miatt, a fiatal molnárlegény a körülötte tisztogató Őrszikevel bizalmas szóváltásba ereszkedvén, elmondá gazdája változtatási tervét neki, hozzátevén, hogy most is aligha nem ez ügyben jár komájánál. Őrszike kételkedőleg megcsóválta fejét e szavakra.

— Bizzuk ezt az Istenre, István, mondá a legénynek; az én keresztapám jobban ért füstös malma igazgatásához, mint a lányok férjhezadásához.

— Érthet ő mindkettőhöz, viszonzá neki István, ki nem tudta ezen dolgot ily könnyen venni. — Berta gazda komolyan mondta nekem, a mit előbb említék. Ő egy ügyes vőt keres. . . .

— Azt jól teszi, mondá erre a leány.

— Azon felül gazdagnak is kell lennie, tevé hozzá István szomoruan.

— Ez is rendén van, ha hozzá az a bizonyos még jószívű és jámbor is leend.

— Így hát Őrszike is egy véleményen van az édes apjával? mondá kérdőleg a legény: igaza van, mikor valaki fiatal, szép és gazdag. . . . Csak így szokott ez lenni; némelyek válogathatnak is, mások meg. . .

— Talán irigyli is István, mivel a jó Isten engem megáldott, kérdé mosolyogva a leány.

A legény felelet helyett egy nagyot sohajtott.

— Hej! csak reám is maradt volna valami kis örökség szüleimtől! mondá ezután mintegy magában a legény.

— Akkor nem vágnék a máséra, ugy-e? tevé hozzá Őrszike nevetve.

— Nem kívánom én senki fia örökségét, csak azon szerencsét, mely avval szokott járni, mondá szomoruan a legény. . . . Csak hitelem volna vagy négy száz forintig a zsidónál, ugy helyreállítanám ezt a malmot, hogy gazduramnak szemeszája elállna rajta.

— Ezt édes apámnak kellett volna elmondani, a mikor ő tervét elbeszélte, mondá a leány biztatólag Istvánnak.

— No hiszen, meg is mutatta volna gazduram az utat házától, mondá szomoruan a legény. Őrszike föl sem veszi azt, mi más szegénynek ugy szíven fekszik. Tudom nem hiszi, ha azt mondom, hogy inkább egyik karomat veszíteném el, mintsem e malmot odahagynám.

— Akkor a csonka molnárlegény még szegényebb lenne.

— Hanem annál boldogabb férj, mondá István nekibátorodva.

Őrszike felelet helyett egy zsák száján kezdett motozni, mintha valamit észrevett volna rajta

— Csak azt szeretném tudni, folytatá a legény, ha Őrszike is boldog feleség lenne-e?

E kérdésre újra nem kapott feleletet István, s mivel épen lejárt a kő, odahagyta a leányt szomoruan, hogy buzát öntsön a garatra. Őrszike a további faggatózás kikerülése végett eltávozott a malomtól, utközben vígan énekelvén:

Ez a kis lány nem lesz mindig árva,
Szüret után majd csak akad párja...

II.

Alig végzé István a garat körül dolgát, midőn előbbi helyére indult, a malom ajtajában egy idegent pillantott meg. Mintegy harmincz éves ember lehetett, öltözete jómódu tanyai gazdára mutatott, s kérdé, hol találhatná Berta gazdát.

— Most ugyan nincs itthon, mondá neki a legény, de estére haza várjuk, hahogy sürgetős beszédje volna vele, mert csak hetivásárra rándult be a városba.

— Megvárom, mondá némi elégedetlenséggel az idegen s leült az ajtó melletti zsákra.

Alig törölte meg az idegen izzadt homlokát, midőn egy új vendég lép be csaknem rohanva a malomba, s meg sem állott, még egészen bent nem volt.

— En bizony bejöttem, mondá egész otthonossággal, pedig azt sem tudom, Berta gazda malma-e ez?

— Ha azt keresi, felelé a molnár legény a különös vendégnek, akkor jó helyt jár.

A mint körüljártatja szemeit az új vendég, megpillantja a zsákon ülő embert.

— Hát téged mi hoz ide. Vörös Ferke? mondá feléje közeledve.

— Ha jól látok, felele a megszólított, Ökrös Bandi törtet előmbe.

— Eltaláltad pajtás; mi régi ismerősök vagyunk; én Berta gazdát keresem, hát te?

— En is afféle járatban vagyok; mint hallom csak estére jön vissza a városból. Ha van időd, ülj ide mellem, majd csak haza várjuk.

A véletlenül találkozott ismerősök majd egy órahosszat beszélgettek már, midőn az egyik egy italvizet kért a molnárlegénytől. Ez elővette a sarokból a vizes korsót, s midőn épen át akarta neki adni, Őrszike betoppan egy szép mázos korsóval, s abból kínálja meg a vendégeket, illendően bocsánatot kérvén, hogy egy pohár borral nem szolgálhat nekik, mert ugymond, édes apja eltette valahová a pinczekulesot. A leány ezzel rögtön eltűnt szemeik elől.

A két idegen egymásra nézett s csaknem egyszerre kiáltá:

— Ej be takaros egy leány!

— Ez Berta gazda egyetlen leánya, mondá az egyik.

— Az ám, a szép Őrszike, egészíté ki a másik.

— Te még a nevét is tudod? kérdé az előbbi.

— Hát ki tudná, ha én nem, mondá reá a másik némi büszkeséggel, hisz keresztapja utasított ide.

— A gőzmalmas gazda? kérdé meglepetve Ökrös Bandi; én is ő tőle hozom ezen levelet, előmutatván dolmánya zsebéből egy iratot.

— Nem veszed te annak semmi hasznát, mert én két héttel ezelőtt már zsebembe tartogattam keresztapám levelét, melyben Őrszike apjának vőlegényül ajánl, hanem hát egy kis dolgom miatt csak ma jöhöttem ki hozzájok.

Ökrös Bandi látta, hogy egy járatban vannak, valamint azt is tudta, hogy vetélytársán egy könnyen tul nem adhat; egyet gondolt s azon kijelentéssel távozott rögtön, hogy neki nincs ideje tovább várakozni, majd inkább más alkalommal kísérti meg szerencsésjét.

Vörös Ferkó e nyilatkozatra egészen megkönnyebbülve érezte magát, s vígan fogott kezét távozó vetélytársával s leült előbbeni helyére, hogy bevárja Berta gazda megérkezését. Azonban vetélytársa nem az a legény volt, ki a szép Őrszikeért meg ne tudott volna feledkezni a felebaráti szeretet főtörvényéről; mert terve nem más volt, mint utközben találkozni Berta gazdával, hogy jóelőre legyalázza versenytársát előtte. Terve kívánsága szerint sikerült, s az öreg malmsgazda örült, hogy a pazar, lusta s torkig adósnak festett vöről jókor értesült; ezenfelül másnapra meg is hívta Ökrös Bandit magához látogatóba, mit a legény egész készséggel megígért.

A mint Berta gazda alkonyatkor hazaérkezve betekint a malomba, megdöbbenve látja, hogy az emlegetett vő már meg is jött. Rövid szóváltás után előmutatja a legény az ajánló levelet, melyet komája irt Berta gazdának. Az öreg gazda fölnyitotta a levelet, de a látzólagos olvasás helyett azon gondolkodott inkább, miként adjon tul rajta szép szerével, nehogy komáját is megsértse heveskedésével. A legény alig várta, hogy szóhoz jusson, s midőn látta, hogy a levelet kezdi az öreg gazda összehajtogatni, így szólalt meg:

— En bizony megvallom, hogy egy kissé késtem, sürgős dolgaim miatt a jövetellel, s ez okozhatta, hogy keresztapám tegnap Ökrös Bandit is felszólította az ide jövetelre. Hanem szegény Bandit csak látni kell, hogy megtudhassa kiki, miféle pára lakik benne. Ha békeségben élt eddig Berta gazda, csak őt vegye házához; tudom Istenem, hogy nem lesz többé kedve az élethez, mert az reggeltől estig pöröl s ezivódik, a kivel csak kiköthet. Csak egyik lábát tehesse be a malomba, másnap már ő lesz gazda benne.

— Csak ez kellene még öreg napjaimra, mondá Berta a hallottakra.

E beszélgetés közben egészen nekiesteledett az idő; Berta gazda átlátta, kikkel van dolga; békeszerető természete könnyen hitelt adott a hallottaknak s végkép megbánta, hogy komájához fordult leánya ügyé-

ben tanácsért, s igen jól esett neki, midőn Vörös Ferkó bucsuzni kezdett tőle, kikérvén engedelmét, hogy más nap ez ügyben eljöhessen hozzá, mit az öreg gazdának nem lehetett hirtelenében megtagadni tőle.

III.

Berta gazda feje úgy tele volt gondokkal, hogy leányának háromszor is kellett őt vacsorára híni, míg végre megértette. Özsike jól hallotta, miket az elment vendég elbeszél, s áldotta az isteni gondviselést, hogy mindezeknek tudomására juthatott. — Midőn édes apja evés közben emlegeté vendégét, a leány meg nem állhatta, hogy így ne törjön ki indulatja :

— No édes apám, ha keresztkomája így gondoskodik sorsomról, akkor jó lesz máskorra szépen megköszönni előre jóakarátát; én ugyan nem megyek egyikhez sem, ha holtig leánynak kell is maradnom.

— Magam sem igen erőltetek hozzájok; most már csak az a bökkenő, miként adhassunk ki rajtok, mert holnap újból nyakunkon lesz mindkettő, mondá aggodalmasan az apa.

— Ez nagyon könnyű dolog, mondá a leány, csak azt kell tudokra adni, hogy én már el vagyok másnak ígérve.

— Igen bizony, ha hirtelenében tudnánk valakit, mondá némileg megvigasztalva az apa; mert hát egy szorgalmas és békéslelkű legény nem minden borkorban terem.

— Ha csak ennyit kíván vejtől édes apám, mondá a leány egyet pillantva az asztal végénél ülő Pistára, ilyet nem szükség a malmon sem tud keresnünk: hanem én mindig azt hallottam édes apámtól, hogy szegény legény nem koptatja soha küszöbét, mint leánya férje.

— Ez utóbbira nézve már nem egészen volnék előbbi véleményemben; hanem annak mégis csak molnárnak kellene lenni, még pedig olyanak, ki, ha saját költségemen is, képes volna két pár kőre berendezni malmomat.

— Ugyan mennyit szánna erre gazduram? kérdé illedelmesen a molnárlegény.

— Ha ötszáz forintból kikerülne, válaszolá az öreg gazda, még csak reászánám magamat.

— Ha reám merné bizoni, én kiállítanám az egész változást háromszáz forintból, mondá szerényen a legény. Hogy pedig nem kérdésből mondom ezt, bizonyítja a 37. számú tiszai malom is, melyet egészen én rendeztem be tavaly.

— Mondasz valamit fiam, válaszolá nekividulva az öreg, hiszen hallottam én ezt már multkor komámtól is, mikor malmomba ajánlott.

— Hát aggódik még édes apám a miatt, hogyan utasítsa el holnap azon csufnyelvű kérőket, kik rágalmakkal halálra mardosták egymást?

— Legyen meg kívánságod, mondá szeliden mosolyogva Berta gazda elpirult leányának. Adj Pistának is egy poharat, s ha kifogása nem lesz ellene, holnap az ő nevében utasítjuk el kelleetlen kérőidet.

Pista szó helyett kezét csókolta a jó öregnek, s az Örsike által töltött poharat kihajtotta egy csöppig jegyese egészségére...

Másnap a két kérő illedelmesen kikapta a elutasítást. Hazafelé való ballagtokban megérték egymástól, hogy szerencsésjőknek önmaguk voltak aláasói s beteljesülve látták ez alkalommal is a felebaráti szeretet eme magasztos parancsát :

A mit nem akarsz, hogy mások veled cselekedjenek, te se cselekedd azt másokkal.

Székhalmi M.

Legendák.

IV.

A keresztapa és ennek keresztfia.

Volt egyszer egy nagyon-nagyon szegény ember, kinek épen nem volt semmije, hogy nyolczadik gyermekét, ki imént született, ruhazza és a többi hetet táplálja. Egyik nap elment hazulról, mert nagyon fájt szíve, látván, hogy gyermekei kenyerért rimázkodnak, s az egész házban nem volt csak egy falat sem. Elment, anélkül, hogy tudta volna, hová, s miután egész nap járt, este egy vadonba jutott, hol rablóesapat tartózkodott.

A csapat főnöke eléje ment, s kérdezte mit akar.

— Uram, szóla a szegény ember, előtte térdre ereszkedve, én nagyon szerencsétlen ember vagyok; elmentem hazulról, mert nem tudtam többé hallgatni, hogyan kérnek gyermekeim kenyeret, holott egy falatot sem tudok nekik adni; feleségem most gyerekezett meg, s a csecsemőnek pólyát nem tudok szerezni.

A rablófőnök könyörült a szegényen, ételt adatott neki, megajándékozta egy pénzzel megtelt erszénnyel és egy lóval, s ígéré, hogy most született gyermekének keresztapja lesz.

A szegény a kapott lovon inkább röpielt, mint ütetett feleségéhez, s oly boldog volt, hogy szíve hangosan dobogott kebelében.

Otthon feleségének átadta a pénzt, a keresztiség iránt intézkedett, s azonnal visszasietett az erdőre a keresztapjáért.

A rablófőnök megtartotta szavát, s keresztiség után újra gazdagon megajándékozta a szegény családot.

Nem sokára meghalt a gyermek; az ártatlant Isten magához vevé. Szent Péter, ki az ajtóban állott, azt mondotta, hogy csak menjen be; de a gyermek ezt válaszolta: „Nem megyek addig be, míg keresztapám velem nem jöhet.”

— És ki a te keresztatyád? kérdé az apostol.

— Rablófőnök, válaszolt a gyermek.

— Akkor, szólt a szent férfiú, te bejöhetsz ugyan, de keresztatyádnak künn kell maradnia.

A gyermek szomorúan leült, kezére támasztá fejét, és nem akart bemenni.

Ekkor arra ment a szent Szűz és látván a szomorkodó gyermeket, így szóla hozzá :

— Angyalom, miért nem jössz be?

A gyermek azt felelte, hogy nem akar bemenni, míg keresztapját be nem bocsátják.

Szent Péter erre elmondá a szent Szűznek, hogy keresztapja rablófőnök lévén, az igazak országába be nem bocsátható.

A gyermek letérdelt a Szűz előtt, összekulesolta kis kezét, s oly keservesen sirt, hogy a szent Szűz, az irgalmasság anyja, megindult az ártatlan gyermek nagy fájdalomán.

A bold. Szűz eltávozott, de azonnal visszatért egy aranyserleggel.

— Vedd e serleget, szóla a gyermekhez, keresd fel keresztatyádat, s mondd meg neki, hogy ezt töltse meg a bánat

könyeivel, s ha megtöltve elhossa, bemeget veled a mennyekbe. Vedd magadra ezüst szárnyaidat s repülj hozzá.

A rabló aludt, mellette töltött fegyver, kezében éles tör volt; midőn fölébredett, szép gyermeket látott maga előtt ezüst szárnyakkal, melyek a napban ragyogtak; kezében szép arany serleget hozott.

A rabló dörzsölte szemeit, mert azt hitte, hogy még mindig álmodik; de a gyermek így szólt hozzá:

— Ne gondold, hogy álmodol; én vagyok keresztfiad, s azért jöttem, hogy az égbe vigyelek magammal, s hálás legyek a jóért, melyet velem tettél, midőn keresztiségemre megjelentél; — s aztán mindent elmondott neki, a mi történt.

Ekkor a fájdalom, melylyel bűnei miatt keble eltelt, oly keserű volt, gonosztetteit annyira megbánta, hogy a bánat mintegy éles törként hatott szívébe, — és meghalt.

A gyermek, ki a bánat gazdag könyeit az arany serlegbe gyűjtötte, a keresztapának lelkével az égbe röptül, s mindketten beboesáttattak, mert Isten nem akarja a bűnös örök halálát, hanem boesánatát adja mindazoknak, kik azt őszintén és bűnbánat mellett kérik. De ezen boesánataért Isten akarata szerint mindnyájan esedezzünk s azt kevélyen meg ne vessük.

S e h ő k.

R o m a i l e v e l e k.

XIII.

R o m a, oktob. 16. D. J. K.! Romában különösen szent Mihály napjától fogva mindenféle társulatok tagjai hivatalos foglalatosságuktól szünnapokat tartanak egész szent Márton napjáig: s így ezen időszak alatt a pápa ő szentsége annyira mennyire ment legalább a hivatalos előadók látogatásától. Azonban IX. Pius ezen időt mindazon intézetek, kör-, meg egyházak vizsgálására szokta használni, hol ez évben valamit vagy újból építettett, vagy hol valamit megújíttatnia kellett. Ily látogatást tett folyó hó 12-kén, mikoron reggeli tíz óraker a vatikánból koesiján egyszerű kíséretével indult a lateráni fő anyaegyház megtekintésére. Ide érvén előbb az oltári szentség kápolnája előtt, hol nagy betűkkel olvasható: O sacrum convivium (oh szent vendégség), térdre esvén ott hálaímat mondott, s kis idő múlva a főoltár felé fordulván, hol szent Péter és sz. Pál ezüstben foglalt koponyái tartatnak, s ez alkalomra kitették, ezeket vallásos tisztelettel illette, azután megtekintvén a templom belsejét, a főkapu keresztül kiment gyalog a közel álló szent lépesők szentélye megtekintésére, mely szentélyt IX. Pius azon esinos állásba hozott, melyben jelenleg találhatók, hova naponként nagy száma zarándokol a bűnösöknek, kik bűneiket megbánva térdepülve Jézushoz följutni ügyekeznek azon lépesőkön, melyeken keresztül Pilátus házában a világ megváltója föl s le vezetett, s melyeket V. Sixtus pápa Jeruzsálemből ide elhelyeztetett.

Ide érvén kíséretével ő szentsége, egyedül a „Szentek szentje” nevű kápolnába ment. Itt aranybetűkkel van fölírva: Ennél e világon szentebb hely nincs — non est sanctior in orbe locus isto — s hol az úgy nevezett „nem kéz csinálta” Üdvözítőnk képe tiszteltetik. E szent képet hagyomány szerint Lukács evangélista szűz Mária dolgozó asztalkáján lerajzoló, s tökéletes ségre az Ur ereje angyal által hozta, kitől szent Péter ajándékba kapván Romába magával elhozta. Hajdan ide egyszerű sz. menetet szoktak volt tartani a pápák. Itt e Szentek szentje helyén Üdvözítőnk szent képe előtt hosszasan imázott ő szentsége, ima után könyvelt szemekkel fölkel, s e kápolna melletti egyik esar-

nokban az itten ténykedő passionista-szerzeteseket maga elé boesátá, kiknek atyai intései között apostoli áldást adott, s fölülvén koesijára a havi boldog asszony egyháza felé tartott egyenesen a del Bambilo Jesu — kised Jézus nevű nevelő intézetbe, hol szent Ágoston írta életszabályok szerint élő apácák-tól sok növendék-leány keresztény nevelésben részesül a pápa költségén, különösen itten az első áldozatra tizenkét éves koru leányok egész Romából készülnek lelki szent gyakorlatokat előbb tartva. — E nevelő ház IX. dik Pius adakozó keze által ez évben megnagyított, ezt tehát megtekintvén, s valamennyieket megáldván, koesiján a kapitolium alatt lévő S. Maria della Consolazione nevű kórház megvizsgálására sietett mindenütt a hosszú uton a romai hű néptől öröm-üdvözetekkel fogadtatva. Ide érvén azonnal azon ruganyos derekalyokkal ellátott vas ágyak megtekintésére sietett, melyeket ez idén mind a két nemű szegény betegek számára beállított, körül járván az itt fekvő betegeket, őket atyai szavával s egy kis pénzadományal megvizsgáltatni ügyekezett. Monsignor Fistani e kórház fölügyelője élén valamennyi szolgálattévő személyzetet végre lábesókra boesátani, velek tanácskozni kegyeskedett, mi után megáldván őket koesijára fölült, s délután egy óraker szent Péter harangjai jejentették a pápa ő szentsége hazatértét. E nap esőtörtöki nap, melyen az ottobrate esaládi, s népiünnepi lakomák nagyban megtartattak Roma környékén, este felé azonban a beállott eső következtében a zajos ének, s esörgös dob szórái induló elmaradt. — Igen e hónapban esett többszöri eső a földet művelhetővé tette, a levegőt fölfrístitette, s így a kolerától való félelmet is eltávolította.

Hatodévi tudósítvány

A legfűsesebb Oltáriszentség folytonos imadására és a szegény templomok fűlszerelésére Pesten alakult anyatársulatról 1864-ik évi novemberhó 6-tól 1865-ik évi novemberhó 6-ig.

(Folytatás.)

N é v j e g y z é k e

azon tagoknak, kik 1864-ki novemberhó 6-tól 1865-ki novemberhó 6-ig az Urban elhunytak.

Pákozdy Román. Huszko Mária. Dulánszky Teréz. Staub Anna. Király András. Tót Ágnes. Gudolics János. Elek Anna. Lajtos Zsuzsanna. Baeskády Lajos. Bakai Mária. Gábor Rozália. Malik Teréz. Linkecs János. Fodor Jozéfa. Molnár Rozália. Kuppauer Erzsébet. Ivántsits Erzsébet. Arnhold György. Winkelmann Teréz. Bürger Anna. Schermann Zsófia. Bader Mihály. Huber Anna. Pecz Teréz. Stofka Anna. Ludrik Erzsébet. Ekk Teréz. Prokay Pál. Borsos György. Nagy Erzsébet. Varga István. Bán Jánosné. Bodor Borbála. Csépanyi Julianna. Tulok György. Danes István. Gombkötő Julianna. Rebstein Magdolna. Ördödy Julianna. Ujlaki Ilona. Dobos Borbála. Bernát Teréz. Kolozsi Erzsébet. Farkas Ágnes. Antal Teréz. Remes István. Tóth Anna. Szabó Veronika. Csabai Anna. Fazekas Anna. Kis Rozália. Pintér Anna. Cseusz Julianna. Englar István. Szabó Gáspár. Weinberger Mária. Simon János. Sebian Anna. Czapak Katalin. Auspitz Borbála. Mödli Mária. Sárváry Mihály. Joó Anna. Csonka Katalin. Csajági Erzsébet. Kleisz Katalin. Haas Johanna. Kleisz Rozália. Reichenbach Katalin. Thalherr Mária. Zagy István. Sturm Anna. Mohr Teréz. Kileber Mária. Nagy János. Poesai Erzsébet. Kovács Teréz. Dajka Katalin. Knapich Teréz. Geiger Anna. Toetzl Klára. Reiter Rosina. Prinz Anna. Mária. Majer Margit. Behringer Erzsébet. Nau Antal. Müller Jakab. Toetzl Marianna. Günther Borbála. Spiesz Éva. Vachtlschneider Rozália. Onczay József. Petkó András. Jaross Anna. Píkovszky Anna. Bartoss Mária. Mudrovesik Janka. Mudrovesik Tamás. Poplan Anna. Pukaes Mária. Duray Dorottya. Forgács Anna. Grega Anna. Andrásy János. Nagy Teréz. Hamar Gergely.

Bárdos Márta. Bajusz János. Nagy P. Borbála. Jász János. Bagi Borbála. Ludányi Márton. Szöke Anna. Dolyós Mihály. Takács Katalin. Léhi Rozália. Mihályi Gergely. Bódi Rozália. Dósa József. Ipács Ilona. Pataky Sándor. Rosmaring Apollonia. Tóth Antal. Rusvai Bertalan. Mihályi Péter. Káli Rozália. Kalmár Veronika. Borzák Flórián. Nagy P. András. Szegedi Mária. Nyitrai Anna. Kovács Erzsébet. Léhi Klára. Kovács Antal. Vaka Anna. Papp Ida. Handlos Mária. Reiter Borbála. Gstöttner János. Sztrunga Borbála. Hridi Anna. Tóth Rozália. Schnobel Borbála. Kiss Erzsébet. Bába-Tóth Anna. Turesányi Anna. Vasky János. Meliszka Anna. Reszner Anna. Polereczky Emma. Feucht Antal. Kollár Verona. Szilva Bálint. Szabó Borbála. Kézér Borbála. Demecs Anna. Kelemen Anna. Göncz Katalin. Rozsnyai Erzsébet. Urbán Rozália. Márton Erzsébet. Bódi Anna. Marton Erzsébet. Pócz Anna. Demecs Pál. Lékó Anna. Nagy Erzsébet. Bendó Anna. Kis Rozália. Bálint Rozália. Fekete Borbála.

Minden bekebelezett pap kéri, hogy ezek lelki nyugalmaért egy szent misét mondjon, a világiak pedig, hogy két sz. áldozást ajánljanak föl. Ezen sz. misék és áldozások mindenikéhez teljes búcsu van esatolva, a mely esedezéskép ezen lelkerekre is alkalmazható. A közös gyász-isten-tisztelet Pesten novemberhó 29-kén 10 órakor fog érettközni az egyet templomában tartatni, melyre az egylettagok ezennel az Urban meghivatnak.

A főkegyelvek lelkiigazgatói kéri, hogy a megholt tagok neveit mindig legkésőbb októberhó végeig beküldeni sziveskedjenek.

A bevétel és kiadás kivonata

1864-ki novemberhó 6-tól 1865-ki novemberhó 6-ig.

Bevétel.

Maradt az előbbi évről 42 frt államkötelezvényekben és	610 12	frt kr.
A tagok évi járuléka 2 arany, 2 ezüstszusz és	1923 67	
A részvevők évi járuléka	229 14	
A jötevők járuléka 1 arany és	843 22	
A havi isteni-tisztelet alkalmával begyűlt	38 1	
A lovasberényi, székesfehérvári és pesti kiállításnál begyűlt 8 arany, 5 tallér és 1 huszas ezüstben és	204 56	
Alapszabályok-, imakönyvek- és Weinhofer német egyházi beszédekért a legf. Oltárszentség imádasáról *) begyűlt	31 40	
Eladott kelme- s egyházi készletekért, valamint az egylet által föl nem használható tárgyakért begyűlt 2 frt ezüstben és	2102 71	
Arany- és ezüstpénz eladatott	68 11	
Kamat	32 57	
Szállítási költségek fődözése fejében a megajándékozott templomok részéről begyűlt	153 —	
Összeg	6236 51	
és 42 frt államkötelezvényekben.		
A kiadás	5584 49	
Marad	652 2	
és 42 frt államkötelezvényekben.		

Kiadás.

Vászonra	802 —
Csipkére	251 93
Egyházi ruhakelme-, paszománt-, szalagok- s több effélére	3294 33
Vörös posztóra oltárszolgai öltönyökhöz	182 —
Munkadíjra, mosásra s több effélére	57 75
Az asztalos-, esztergályos-, aranyozó-, festész-, könyvkötő-, üveges- és lakatosnak	703 98
Egyházi edények, feszületek- és szobrocskákért	239 50
A nyomdásznak	53 —
Összeg	5584 49

*) Az egyleti igazgatóságánál még több példány kapható e szent beszédekből. Egy példány ára 1 frt 50 kr.

Jegyzéke

a kegyestanítórendűek gymnasiumi épületének nagy teremében májushó 28-tól kezdve júniushó 9-ig megtekintésre kitett egyleti tárgyaknak.

95 vállkendő, 52 miseing, 48 papi karing, 40 oltárszolgai karing, 77 corporale, 134 palla, 339 purificatorium, 129 kéztörölő, 18 oltárterítő csipkével, 15 csipke oltárterítőre, 65 miseruha, 27 vecsernyepalást, 13 velum, 41 magánstola, 19 ciborium-köpeny, 19 bursa, 50 oltárvánkos, 40 oltárszolgai vörös öltöny, 12 quadratum, 8 kehely, 5 ciborium, 3 szentségtartó, 8 pacificale, 6 füstölő s tönjéntartó, 1 oltárlámpa, 2 kanna tányérkával, 4 oltáresengetyű, a Föltámadtnak három szobra, 2 gyertyatartó, 2 processiókereszt, 6 zászló, 11 mennyezet és pedig 4 négy rudu, 4 két rudu és 3 rud nélküli, 9 római misekönyv, 5 Missae Defunctorum, 1 esztergami rituale, 9 oltára canontáblák aranyozott keretben, 1 sekrestyébe való imatábla, 2 nagy oltárkép, 3 kisebb kép, 4 diszgyertya, több esengetyűhúzó, selyemszalag, különemű virág és koszorú.

Ezen tárgyak a következő templomok közt osztattak ki :

Az esztergami érseki megyében :

1. Assakürth : 1 magánstola, 1 quadratum, 2 zászló.
2. Bácsa : 1 miseing, 1 miseruha *).
3. Dunaszentpál : 3 vállkendő, 1 miseing, 12 purificatorium, 6 kéztörölő, 1 miseruha.
4. Érseklél : 1 miseing, 1 karing, 1 miseruha, 2 oltárvánkos, 3 canontábla és 1 kép aranyozott keretben, 1 oltáresengetyű.
5. A nt. sz. Ferencz-rendűek temploma Esztergamban : 1 miseruha, 1 ciboriumköpeny, 1 füstölő s tönjéntartó.
6. Szent-Lélek : 1 pacificale, 1 füstölő s tönjéntartó.
7. Fenyő-Kosztolány : 1 miseruha, 1 magánstola, 1 bursa.
8. Garamujfalu : 1 miseruha, 1 vecsernyepalást.
9. Gútor és Szemeth : 1 vecsernyepalást.
10. Házasnénye : 1 vecsernyepalást, 2 oltárszolgai vörös öltöny 2 karinggel.
11. Hüll : 1 ciborium köpenykével, 1 bursa, 1 quadratum, 1 oltáresengetyű.
12. Kőspallag : 1 nagy oltárkép.
13. Mária-Nostra : 4 darab diszgyertya többemű virággal.
14. Nagy-Abony : 3 vállkendő, 1 miseing, 12 purificatorium, 2 oltárterítő 3 csipkével, 1 velum, 2 magánstola, 1 bursa, 2 oltárvánkos, 1 quadratum, 1 mennyezet rud nélküli, 1 Missae Defunctorum.
15. A sz. Erzsébet-szűzeinek temploma Budán : 1 római misekönyv.
16. A szűzek társulatának oltára Ó-Budán : 2 oltárvánkos.
17. Réthe : 1 római misekönyv.
18. Sárkány : 1 karing, 1 vecsernyepalást.
19. Suránka : 3 vállkendő, 3 corporale, 1 vecsernyepalást, 1 bursa, 1 két rudu mennyezet.
20. Szklabonya : 1 miseruha.
21. Vámos-Ladány : 1 miseruha, 1 velum.
22. Visk : 1 miseruha.

Az eperjesi gör. szert. püspöki megyében :

23. Kassa : 2 miseing.
24. Klenova : 1 miseing, 1 ciborium.

A veszprémi püspöki megyében.

25. Rád : 4 oltárszolgai vörös öltöny 4 karinggel, 1 pacificale, 1 processiókereszt.
26. Szenta : 1 miseruha, 2 oltárvánkos.
27. Szöptöke : 1 oltárterítő 2 csipkével, 1 vecsernyepalást 1 velum, 1 magánstola, 1 ciboriumköpeny, 1 bursa, 2 oltárvánkos, 1 két rudu mennyezet, a Föltámadtnak szobra.

*) Minden miseruha mellé két palla adatott.

A besztreczébányai püspöki megyében.

28. Radvan: 3 vállkendő, 1 miseing, 1 karing, 3 corporale, 12 purificatorium, 6 kéztörölő, 1 magánstola, 1 négy rudu mennyezet, 3 canontábla.
29. Szucsán: 1 miseing, 1 karing, 1 miseruha, 6 oltárvánkos.

A nyitrai püspöki megyében:

30. Alsó-Elfánth: 1 miseing, 3 corporale, 1 oltárterítő két esipkével, 1 magánstola, 1 bursa, 2 oltárvánkos, 1 quadratum.
31. Béla: 1 miseruha, 1 magánstola, 1 bursa.
32. Bossáca: 1 miseing, 1 karing, 1 bursa, 2 oltárszolgai vörös öltöny két karinggel.
33. Dohnyan: 3 vállkendő, 2 miseing, 12 purificatorium, 1 velum, 1 magánstola, 1 bursa, 1 kehely.
34. Faeskó: 1 karing, 1 miseruha, 1 magánstola, 2 oltárvánkos, 2 oltárszolgai vörös öltöny két karinggel.
35. Kis-Jeszencz: 1 karing, 1 oltárterítő két esipkével, 1 magánstola, 2 oltárszolgai vörös öltöny két karinggel.
36. Kis-Ugyicsa: 1 karing, 1 ciboriumköpeny.
37. Marikó: 1 karing, 1 velum, 1 bursa.
38. Tissina: 3 vállkendő, 1 miseing, 1 karing, 3 corporale, 12 purificatorium, 6 kéztörölő, 1 miseruha, 1 velum, 1 bursa, 2 oltárszolgai vörös öltöny két karinggel, 1 quadratum, 1 pacificale, 1 oltárlámpa

A székesfehérvári püspöki megyében:

39. Csépe: 1 miseing, 1 karing, 1 oltárterítő két esipkével, 1 miseruha.
40. A t. cz. iskolanénék kápolnája Székesfehérvárott: 3 vállkendő, 1 miseing, 1 karing, 3 corporale, 12 purificatorium, 6 kéztörölő, 1 miseruha.

A pécsi püspöki megyében:

41. Himesháza: 2 magánstola, 1 ciboriumköpeny, 2 oltárvánkos.
42. Szébény: 1 négy rudu mennyezet.

A szombathelyi püspöki megyében:

43. Csehimindszent: 12 purificatorium, 1 oltárterítő két esipkével, 3 canontábla, 2 kanna tányérkával.
44. Csehi: 1 karing, 1 oltárterítő két esipkével, 2 oltárvánkos, 3 canontábla, 1 Missae Defunctorum.
45. Csipkerek: 1 karing, 1 oltárterítő két esipkével, 1 miseruha, 3 canontábla.
46. Felső-Rónók: 1 vesernyepalást.
47. Grafenschachen: 12 purificatorium, 6 kéztörölő, 2 magánstola, 1 négy rudu mennyezet.
48. Lafnitz melléki Neustift: 3 vállkendő, 1 miseing, 1 karing, 3 corporale, 3 purificatorium, 3 kéztörölő, 1 miseruha, 1 kehely, 1 oltáresengetyű.
49. Kolta: 1 romai misekönyv, 1 Missae Defunctorum.

Mi újság?

(Mi történik Romában?) Széltében hallani és olvasni, hogy mintan Napoleon császár Romából a francia sereget visszavonja, Victor-Emanuel elfoglaltatja Romát, a pápának menekülni kell, a pápaságnak vége s így tovább. — Mindebből annyit mi is tudunk, hogy a pápaságnak bizony nem lesz vége, ha még annyi ellenség támadná is meg. De hogy a mi szentéges atyánk IX. Pius, oly szerfölött nem is tart ellenségeitől, arról egy érdekes adatot akarunk elmondani.

Legújabbán bizonyos Boggio nevű kiadta romai utazását, ebben azt olvassuk, hogy midőn a szentatyával a mostani eseményekről beszélt, a pápa ezeket mondotta:

„III. Napoleon mint a francziák császára akar meghalni s a trónt fiának ohajtja hagyni. Jól ismervén az ő országát, ezen dolgok közül egyik vagy másik nagyon nehezen fog menni, ha a katolikus közérzület sérti. Tudja ön, mennyi ideje, hogy tetszésére hagytam Romából kivonulni? Hét éve most, azt irtam neki, hogy Romából és Civita-Vecchiából kivonulhat, a mikor neki tetszik. Hét éve nyilvánítottam neki, hogy én reám ne legyen semmi gondja; nekem elég, hogy a Gondviselés örökösök fölöttem; azonban ő nem is mozdult.”

Erre Boggio ezt mondta: Napoleon ünnepélyes kötelezettséget vállalt Europa irányában a szeptemberi conventió által, melyet kijátszania nem lehet.

E kötelezettségről, választott erre a pápa, nem tartozom tudni; engem érdeklő ügyekről végeztek a nélkül, hogy megkérdeztek volna; engem számba sem vettek, én tehát a conventiót nem veszem figyelembe. Valahányszor e tárgyat érinteni akarták, mindig kikerültem, menjenek bár a francziák vagy maradjanak, azzal nem foglalkozom, és a Gondviselésnek adom magam át; de ismétlem önnek, a császár kétszer, háromszor fog e tárgyról elmélkedni, mielőtt seregeit visszahívna.”

Eddig a pápa. Mi is bizunk, hogy a Gondviselés meg fogja őt ellenségei közt örizni. Az egyház ellenségei annyiszor megsegyenültek már, meg fognak azok most is szégyenülni, hatán a győzelem kezökben is látszik lenni.

(A Szent-László-Társulatnak) múlt hó 31-én az érsekelnök ő exca távolléte folytán ngos Huszár Ferencz alországbíró s társulati alelnök elnöklété alatt tartott választmányi gyűlése az ideai nagygyűlés tartásának napját dec. 14-re tűzvéni ki, egyszersmind megállapította a nagygyűlési programot. Többi határozatai közül kiemeljük, hogy

nem akarván ezuttal nagyobb segélyzésekbe bocsátkozni, s a nagygyűlésnek hagyván azt fen, csak a legsürgősbekeket vette elő; minél fogva ezuttal csak a kéttornyalaki imaház építésére 100 frtot; a felsőturai leégett iskolaház s templom felépítési költségeire 150 forintot; a neveléssel foglalkozó przenyesei bevezés apácáknak 50 forintot ajándékozott.

(A halottak napját) a főváros ez is a legnagyobb kegyelettel megülte. A templomokba folyvást hullámozott a nép; a temető pedig két este a látogatók roppant száma mellett valódi fényárban uszott.

(Oszentsége) nm. Girk György pécsi püspököt 50 éves áldozársága alkalmából pápai trónálló püspökké és született római gróffá nevezte ki; a megyei papság pedig egy gazdagon megaranyozott ezüst kehelylyel és két tányérral kedveskedett neki, melyek értéke az 1100 frtot meghaladja.

(Esztergamban) nov. 1. ő eminentiája mélt. s fő Durguth József kanonok urat sioni választott, önmagának pedig segédpüspökké avatta. Az ünnepélyt Majláth György kancellár, b. Sennyei Pál tárnok, Bartal György helyt. alelnök, gr. Forgách Antal volt kancellár és más nevezetességek emelték.

(Az oltáregyleti tagok, részvevők és jötevőktől e lefolyt évnegyedben begyűlt) Pesten 26 frt 46 kr és 1 himzett oltáresengetyű, Budán 1 frt, Ó-Budán 12 kr, Selmecezen 6 frt 66 kr, Boros-Jenőn 6 frt 20 kr, Nadapon 5 frt, Vácson 18 frt 32 kr, Tápió-Sághon 5 frt 17 kr, Taksonyban 4 32 kr, Keeskeméten 24 frt 38 kr, Hatvanban 7 frt 60 kr, Rékaszon 28 frt, Vizvárott 2 frt, Bakony-Nánán 6 frt, Egerben 24 frt 30 kr, Kis-Várdán 2 frt, N.-Körűben 10 kr, Sajó-Vámoson 4 frt, Kápolnán, Kompolthon és Tófalun 11 frt 90 kr, J.-Mihálytelkén 50 frt 66 kr, Kistályán 18 frt, Jászón 10 frt, K.-Szebenben 2 frt 14 kr, Teryén 1 csomag ezérna. — Isten fizesse meg!

(Pályázat.) Alsó-jász esperesi kerületben kebelezett Jász-Ladány mezőváros elemi főtanodájában, az első fi-osztályu tan-szék megüresedvén; annak betöltésére f. év. november hó 23-ra pályázat hirdettetik. A pályázni kívánók szükséges okmányokkal ellátott, és a városi pártfogósághoz ezimzett folyamodványai-
kat, erkölcsi viseletök, tanulmányi és gyakorlati képességök ki-mutatása mellett, a főnemlített pártfogóságnál akár pedig alulirt-nál, a főnkirt határnapig beadhatják. Ezen állomáshoz kötött évi jövedék: 294 o. é. frt, és 33 o. é. frt és 60 kr lakbéri általánnyal van egybekötve. Kelt Jász-Mihálytelken, Mindszent hó 22. 1865.

Gyeness József mk. esperes, tanfelügyelő.

Kiadja a **Szent-István-Társulat** (borz-utca 3. sz.). — Felelős szerkesztő: **Füssy Tamás**.

Nyomatott Pesten, 1865. Emich Gusztáv magyar akadémiai nyomdászánál (Barátok tere (7. sz.))